

пълзѣлъ до гнѣздото имъ и го е разрушилъ! Знае че е по-якъ отъ вълчетата, защото на тринадесетата си година вече, като имъ напипалъ котилото, той ги издавилъ съ ржка, както що въ седмата си година удавваше нѣкоя гургурица, която хващаше по дивитѣ шумади.

За години, за мѣсеци, за недѣли и за дни не е ималъ нито понятие; къмъ времето е билъ равнодушенъ, само едно е знаелъ: че прѣзъ зимата е трѣбвало да се бори съ студоветѣ и мразоветѣ и понеже студътъ и мразътъ сж били по-силни отъ него, то той имъ е винаги отстъпвалъ и се е крилъ по пещеритѣ!

Расълъ е и израсълъ като елха край потокъ, а живѣлъ е като соколъ подъ синьото небе — свободенъ.

И въ тоя свободенъ животъ, за човѣшкото право нищо не е могълъ да научи, защото нито е видѣлъ хора, та отъ нихъ да научи, нито пъкъ е видѣлъ право на тоя свѣтъ, та да го запомни. Вмѣсто право, той е видѣлъ сила и — това е и научилъ! Научилъ е силата на гладътъ, на студътъ